

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JUNI - JULI 2022

58. ÅRGANG

Foto: Kristian Mehl Gangås

«Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.» Mat 24:14

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Det gjelder evigheten!

Misjonsordren som Jesus gav til disiplene før sin himmelfart, står fast: «Og dere skal være mine vitner både i Jerusaleem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende» (Apg 1:8).

Det har gått snart 2 000 år siden, men fortsatt er det noen som ikke har hørt evangeliet. Derfor gjelder den samme befalingen ennå, slik den lød på fjellet etter Jesu oppstandelse: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt» (Mar 16:15-16).

Det haster med å bringe ordet om Jesus ut til alle mennesker. Denne verden skal snart forgå. Men Jesus har lovt at det skal bli nye himler og en ny jord. Han vil at alle skal nås med innbydelsen til bryllupet i himmelen. De må få høre at Jesus er seierherren fra Golgata, som har overvunnet djevelen ved sin død og oppstandelse. Og at han snart kommer igjen for å hente sine og holde dom.

«For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, slik skal Menneskesønnens komme være» (Mat 24:27). «Da skal to menn være ute på marken, den ene blir tatt med, den andre blir latt tilbake. To kvinner skal male sammen på kvernen, den ene blir tatt med, den andre blir latt tilbake. Våk derfor! For dere vet ikke hva dag deres Herre kommer» (Mat 24:40-42).

Ingar Gangås

Utvalgt i Kristus

Av Ingar Gangås

«Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus. For i ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn. I kjærlighet har han forut bestemt oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin viljes frie råd, til pris for sin nådes herlighet, som han gav oss i Den Elskede.»

Ef 1:1-6

Da Gud kalte og utvalgte Paulus, var det en høyst personlig og avgjørende hendelse i hans liv. Det ser vi av det han selv beskriver i Galaterbrevet (1:15-16): «Men da han som utvalgte meg fra mors liv og kalte meg ved sin nåde, etter sin gode

vilje besluttet å åpenbare sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne evangeliet om ham blant hedningene, da samrødde jeg meg ikke med kjød og blod».

Vi merker oss for det *første* at Gud hadde utvalgt ham allerede fra sin mors liv av.

For det *andre* ser vi at kallet var Guds nådige vilje med ham.

Og for det *tredje* at han selv måtte svare Gud, det var et anliggende mellom ham og Gud, noe rent personlig.

Gud er den handlende

Til det første punktet utdyper han i Romerbrevet (8:29-30) hvordan Gud utvelger og kaller: «For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedanet med hans Sønnens bilde, for at han

Innhold, juni-juli 2022

Det gjelder evigheten! Av Ingar Gangås	side 2
Utvalgt i Kristus. Av Ingar Gangås	side 3
Det er bror din! Av Ludvig Hope.....	side 8
Hvilken nytte har de troende av dåpen? Av Lars Fossdal	side 9
Møtekalender	side 11
La de små barn komme til meg! Av David Hedegård	side 14
Besøk av Natalia og Vladimir Av Fredrik Thorbjørnsen	side 16
Ja, kom Herre Jesus! Av Jens Marius Giverholt.....	side 17
Dommedag kommer. Av Lars Fossdal.....	side 18
Hunger etter å høre Guds ord. Av Ingar Gangås	side 20

skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem han forut bestemte til dette, dem har han også kalt. Og dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort». Hele veien er det Gud som er den handlende.

I innledningen av Romerbrevet (1:1) presiserer Paulus veldig sterkt at kallet til apostel kom fra Gud. Det var ikke noe han selv eller andre mennesker hadde funnet på. Derfor er det maktpåliggende for ham å understreke at han var en *kalt* apostel – en *kalt* Jesu Kristi *tjener* – og dette kallet kom direkte fra Gud selv.

Viss på sin frelse

I tillegg kan det synes som at Paulus var veldig viss både i sin frelsesak og sikker på at han skulle få fullføre det kallet han hadde fått. Han beskriver denne tro og visshet slik i det andre brevet til Timoteus (1:12): «For jeg vet hvem jeg tror på, og jeg er viss på at han er mektig til å bevare den skatt som er betrodd meg, til dagen kommer». For å forstå dette rett må vi ikke tenke, som mange gjør, at Paulus var en skråsikker og hovmodig person. Nei, hans visshet var bygd på den Gud han trodde på.

Sann selverkjennelse

Paulus kjente seg ringe og uverdigg i seg selv: «For jeg er den ringeste av apostlene, jeg er ikke engang verd å kalles apostel, fordi jeg har forfulgt Guds menighet. Men av Guds nåde er

jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves ...» (1Kor 15:9-10). Det er ikke mye hovmod å finne i det han sier her. Men han fremhever Guds nåde mot ham, til tross for at han hadde vært en forfølger av Guds menighet og hadde stått Gud imot. – Jeg den minste av alle de hellige, sier han senere, ble den nåde gitt å forkynne evangeliet (Ef 3:8). Selverkjennelsen hadde da blitt enda større. Nå regner han seg ikke lenger verdigg til en plass blant apostlene, men ser på seg selv som den minste av alle de hellige. Og da han nærmet seg slutten av sin tjeneste, og ser tilbake, da lyder det fra hans munn: «Det er et troverdig ord, fullt verd å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største». Her er det ikke mye selvskryt. Derimot undrer apostelen seg over Guds store og ufortjente nåde mot ham.

Guds utvelgelse

Det er så lett å tenke at utvelgelsen bygger på noe godt i oss selv, på egne kvaliteter og gode gjerninger. Andre tenker at når Gud har utvalgt oss fra mors liv av, ja, faktisk før verdens grunnvoll var lagt (Ef 1:4), så må det vel allerede da ha blitt avgjort om jeg er bestemt til frelse eller til fortapelse. Hva kan jeg gjøre fra eller til, hvis Gud har avgjort min skjebne allerede før jeg ble født? Dersom det finnes en dobbel predestinasjonslære i Bibelen, der noen er bestemt til frelse og andre til fortapelse, så har

vi med en urettferdig Gud å gjøre. Det er ikke få mennesker som tenker slik. – Og hvordan kan jeg vite om jeg er frelst og hører Gud til dersom jeg ikke en gang kan være sikker på at jeg hører med til de utvalgte? Dessuten ser det også ut til at det er bare noen få som er utvalgt til frelse, ut fra det Jesus selv har sagt: «For mange er kalt, men få er utvalgt». Både i lignelsen om arbeiderne i vingården (Mat 20:16) og lignelsen om bryllupsfesten (Mat 22:14), har Jesus uttalt seg i den retning. Hva mener han egentlig om dette?

Hva skal vi svare dem som strev-er med disse spørsmålene?

Ingen forskjellsbehandling

La oss hjelpe dem ut fra Guds eget ord. For det er ingen urettferdighet hos Gud. Han gjør ikke forskjell på folk. Da apostelen Peter var kommet til Kornelius' hus for å forkynne hedningene evangeliet, innledet han med å si: «Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant hvert folk tar han imot dem som frykter ham og gjør rettferdighet» (Apg 10:34-35). Det samme sier Paulus til forsamlingen i Roma: «For Gud gjør ikke forskjell på folk, alle som har syndet uten loven, skal gå fortapt uten loven, og alle som har syndet under loven, skal dømmes ved loven» (Rom 2:11-12). Vel er det slik at vi ikke forstår alt, heller ikke dette ordet, som omtaler dem som ikke har hørt evangeliet i motsetning til dem som har fått høre det,

men la det stå fast at det ikke er noen urettferdighet hos Gud. Ingen av dem som kommer til ham vises bort: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:9).

Utvalgt i Jesus

Guds ord er slik at et vers kan kaste lys over et annet. Og det gjelder alltid å tolke et utsagn i lys av Skriftens samlede mening. Vi må la Bibelen tolke seg selv. Da vil vi også se at det ikke finnes motsetninger i Guds Ord. Når det gjelder Jesu utsagn om at «mange er kalt, men få er utvalgt», så betyr det kort og godt at mange møter Guds kall ved å høre evangeliet forkynt, men det er ikke alle som tar imot det til frelse. Innbydelsen gjelder alle: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» (Jes 55:1). Vin og melk står her som uttrykk for frelsen. Vi er alle utvalgt «i Kristus» til frelse, men den som ikke tar imot Jesus, blir stående utenfor den velsignelsen som han er utvalgt til. Med andre ord: Vi skjønner at utvelgelsen ikke får den tiltenkte betydning for den som selv velger å la være å tro, og som vraker denne gaven. Men av den grunn har vi ingen rett til å hevde at Gud er urettferdig, «han som vil at *alle* mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse» (1Tim 2:4). →

Forsmedelsens vei

Når så mange mennesker blir stående utenfor Guds rike, skyldes det ikke at Gud bare slipper inn noen få utvalgte. Det er ikke «trangt» hos Jesus. «Jesus vil ha alle», synger vi i en sang. «Ikke én så ussel er, at ei Jesus har ham kjær», fortsetter det videre i samme sangen. Og det er sant. Men like sant er det at det er trangt og lite plass for Jesus i *våre* hjerter. Menneskehjertet er stolt og vil ikke bøye seg for Gud. Det vil være sin egen herre. *Det* er den største årsaken til at så få blir frelst. Det «koster» for mye! Vil du til himmelen, må du gå inn gjennom «den trange port» og velge den «smale» vei. Denne veien heter Jesus og er den eneste som fører til Gud. Men det er en forsmedelsens vei for kjødet og selv-livet. Intet av vårt eget holder mål for Gud. Det må ofres på alteret alt sammen! Derfor sier Jesus: «Strid for å komme inn gjennom den trange dør. For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det» (Luk 13:24). Men den som er oppriktig og bekjenner sin fortapte stilling – som ikke av seg selv er i stand til å komme inn – men omvender seg og tror, får oppleve at Jesus stiger inn med hele «sin» frelse!

Den rike, unge mann

Den rike, unge mann (Mar 10) er et trist eksempel på en som gikk bedrøvet bort fra Jesus. Han trodde om seg selv at han var verdig til å bli en kristen og mente at han hadde

holdt alle budene. Men Jesus måtte si til ham: «Én ting mangler du: Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!» (v. 21). Men han ville ikke oppgi rikdommen sin. I dette ligger det også at han var «rik i seg selv» og at han ikke var villig til å ta imot Jesus av bare nåde, men søkte frelse ved sine egne gjerninger.

Sakkeus

Tolleren Sakkeus, derimot, var en som trengte Jesus og måtte få greie på hvem han egentlig var (Luk 19:3). Han hadde nok hørt ryktet om at Jesus kunne tilgi synder. Den formuen han hadde tilegnet seg på urettmessig vis, kunne ikke gi ham sjelefred. Han hadde sett at han var en synder som trengte Jesus til frelse. Og da betydde rikdommen ingen ting mot det å få fred med Gud. Han skyndte seg ned fra treet da Jesus stanset og bad ham å komme ned og ta imot ham i sitt hus, noe som også betyr: i sitt hjerte. Han undret seg stort over at Jesus ville ha noe med ham å gjøre. Og nå var han villig til å gi de fattige av sin rikdom og gjøre opp firedobbelt med alle dem som han hadde tatt for mye toll av. Da sa Jesus til ham: «I dag er frelse blitt dette hus til del, siden han også er en Abrahams sønn. For menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var forapt» (v.9-10). Uttrykket «Abrahams sønn» var myntet på de «rike» og selvkloke fariseerne som mente om seg selv at

de hadde Abraham til far, men som ikke ville tro på Jesus og anerkjenne ham som Guds Sønn. Denne tolleren var en ekte Abrahams sønn i motsetning til dem.

«Salig er den du utvelger»

Kong David vitner i Salme 65 om hvor salig det er å være utvalgt av Gud. «Når mine misgjerninger er blitt meg for tunge, da utsletter du våre overtredelser. Salig er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i dine forgårder» (v. 4-5). David visste hva det var å gå nedtynget av sine synder. Han hadde selv prøvd å skjule sin synd: «Da jeg tidde, ble mine ben borttært, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livsaft svant som i sommerens tørke». Å skjule sin synd for Gud, fører oss bare inn i fortvilelse og mørke. Da David bekjente alt for Herren, ble syndeskylden tatt bort og han fikk høre at overtredelsene var forlatt og at synden var skjult (v. 1). Da vitner han om hvor salig det er å høre Herren til og eie syndenes forlatelse.

David ble ikke utvalgt av Gud fordi han var syndfri. Men han valgte å legge alt fram for Herren, uten å skjule noe. Han var sannferdig og oppriktig. Så fikk han del i Guds utvelgende nåde ved troen. Derfor ble han også omtalt som «mannen etter Guds hjerte». Grunnlaget lå i Guds eget hjerte.

«Mesteren er her og kaller på deg!»

Gud kaller deg ikke til apostel

slik som Paulus. Han skulle være et av Guds redskaper til å gi oss Bibelen, Guds inspirerte ord.

Du har ikke i utsikt å bli en utvalgt profet og konge som David.

Men han kaller deg i dag til å bli noe enda bedre. Han innbyr deg til å bli Jesu «brud» og «arving» til himmelen. Finnes det noe større? Du er utvalgt i *Jesus Kristus* til å være en hverdagskristen her i verden, og allerede nå ha ditt rette hjemland i himmelen, der brudgommen – Jesus – venter på deg.

L&E

En tid for alt

Redaktøren vil med dette takke for seg. Han får nå avløsning med bladet fra og med neste nummer. Det har vært mange rike år, og jeg vil takke for oppmuntrende hilsener underveis. Etter å ha nådd pensjonsalderen er det godt å få mer tid til misjonsarbeidet i Sør-Amerika og forkynnergjerningen. Så er det fortsatt mitt ønske at «Lov og Evangelium» kan få være en «talerstol» til vekkelser, oppbyggelse, formaning og trøst – i en tid der det sanne evangelium er ukjent for så mange!

Ingar Gangås

Det er bror din!

Av Ludvig Hope

På vestkysten av Irland strandet et skip i storsjø og storm. Redningsbåt gikk ut for å berge de forliste. Da de så la fra vraket med sin dyre last, viste det seg at én mannlet, og det var umulig å få ham med.

Da båten nærmet seg land, ropte de som sto på stranda, om alle var berget. Alle så nær som én, var det korte svaret.

Da løp en ung, sterk mann fram fra flokken og ropte om noen ville være med og våge livet for denne ene. Flere unge menn svarte da straks:

– Ja, dersom du Karl går ut, så er vi med!

Men med det samme kommer en gammel, gråhåret kvinne fram. Hun legger hånden på armen til Karl og sier:

– Karl, du får ikke lov. Så la hun til:

– Du vet like godt som jeg at får din ligger på havbotnen, og det er mest rimelig at bror din, William, fikk den samme grav. Drar du ut i dette været, og jeg ikke ser deg mer, da orker jeg ikke å bære sorgen.

– Karl, du får ikke lov.

Den unge mannen stod en stund og kjempet med seg selv. Så rettet han ryggen og ropte:

– Mor, jeg må! Kom, kamerater!

Så skar båten fra land, med skumskavlen fæl og kvit til høyre og til venstre, med døden på alle kanter.

Det går en tid, så snur de stavnen mot land igjen, og på nytt roper folkemengden og spør om den ene er berget.

Da ser de at Karl reiser seg ved roret, og svaret skjærer sterkt gjennom stormen:

– Ja, han er berget. Fortell mor at det

er bror min!

Du som leser dette: Det er bror din og søster di som står på vraket ved dødens strand og venter på redningsbåten.

Det er bror din og søster di som lever i hedenskapets mørke natt. Din egen ætt er det som roper til stokk og stein etter hjelp.

Vet du det ikke?

Har du ikke sett dette, du som tror at menneskeslekten er din slekt?

Dette synet må du ha, dersom du er en kristen.

Det er noe underlig varmt og godt som rører ved våre liv når dette blir en hjertets sannhet for oss at alle folk er av min slekt. Da ser vi på våre medmennesker med et annet blikk, vi blir ikke lenger så harde, kalde og dømmende. Det gjør oss myke om hjertet at *våre* skal ha det så vondt, at *våre* er uomvendte, at *våre* ligger under for satans makt, at *våre* ikke kjenner Gud og ikke vet veien til livet.

Du ungdom som nå står frelst på livets strand og ser det forliste verdensskipet med *din* egen slekt ombord, du som står ved redningsbåten, vil ikke du slå lag med de andre som skal dra ut?

Kanskje det er nettopp deg de venter på?

Svar også du på alle innvendinger: «Jeg må!» Og like visst som den dyre skatten på vraket er elsket av Gud, like sikkert skal du komme frelst i havn med dem du fikk berge.

Utdrag fra «Kristus vårt liv»

Lunde Forlag, Oslo 1971

Overskrift ved red.

Hvilken nytte har de troende av dåpen?

Av Lars Fossdal

Mange troende har liten nytte av dåpen. Den er for noen en navneseremoni, en tradisjon. Andre er usikre på hva de skal mene om den, mens andre igjen er redde for å misbruke den. Det er derfor viktig at vi akter på hva Skriften sier om den. Gjør vi det, får vi stor trøst og glede i vår hverdag som igjen resulterer i et rikere liv med Gud.

Dåpen forkynner evangeliet med andre ord enn det vi er vant med å høre. Til vanlig sier vi, slik Bibelen også gjør det, at Jesus døde for våre synder og at vi blir rettferdige ved troen på ham. Mens dåpen sier at Gud forente oss med Jesus i dåpen, vi ble døpt til hans død. Vi døde med ham da han døde, og vi ble begravet med ham.

Da han stod opp, stod vi opp med ham til et nytt liv. Vi er da døde for våre synder og da er synden vår betalt og utslettet, og derved er vi rettferdige for Gud. Vi lever med Jesus og vi lever for Gud. Dåpen formidler evangeliet slik Gud ser det (Rom 6:2-11).

Trøsterike sannheter

Den første trøst som dåpen forkynner oss, er at frelsen er Guds verk alene. Dåpen viser at det er ham alene som handler til vår frelse. Han er den som forente oss med Jesus, han er den som lot oss dø og gravlegge

med Jesus og han er den som reiste oss opp igjen med Jesus rettferdiggjorte. Det er han som har gjort at vi lever med Jesus og for ham. Evangelieforkynnelsen forkynner også dette, men på en «enklere» måte.

En annen trøst dåpen gir oss, er at vi ble døpt til (forenet med) Jesus av bare nåde. I Misjonsbefalingen (Matt 28:18-20), hvor Jesus innstiftet dåpen, nevner han ingen krav for å bli døpt. Det gjør heller ikke Peter på pinsedagen (Apg 2:37-38), annet enn at de må omvende seg, dvs. bøye seg for Guds Ord og la seg døpe.

Alle som trenger frelse og vil omvende seg, kan bli døpt. Frelsen er uforskyldt, slik det heter i Skriften. Gud frelser og kaller på grunn av den nåde han har gitt oss i Kristus Jesus fra evige tider (2Tim 1:9), og ikke på grunn av vår tro eller gode gjerninger.

En tredje trøst som følger med dåpen, er at vi ble døpt til den treenige Guds navn. Gud selv tilsier oss personlig å få del i den frelse han har ordnet for oss i Jesus Kristus.

I den gamle pakt var omskjærelsen paktstegnet. Den omskårne bar da et merke på sitt legeme på at Gud hadde tilsagt ham frelsen i Jesus Kristus. I den nye pakt er dåpen paktstegnet, som vitner at vi personlig, altså jeg, helt ufortjent er tilsagt den fullkomne frelsen i Jesus, av Gud.

De som tror dette får del i det.

Den fjerde trøst som kommer av dåpen, er at Gud ikke angrer sitt kall og sine nådegaver (Rom 11:29). Derfor taler ikke Bibelen om gjendåp. Om vi snubler og faller, gjelder likevel frelsen – så sant vi omvender oss fra synden, for han er trofast som gav løftet. Den som tar gjendåp, hevder at Gud ikke står ved det han har sagt og gjort. Har du falt fra Herren, så bekjenn din synd og tro på den frelse som dåpen forkynner.

For det femte forkynner dåpen at vårt gamle menneske har fått sin rettferdige dom av Gud. Peter skriver i første Peters brev (4:1) at de troende har lidd (døde) i kjødet og er derfor «ferdig» med synden. For et herlig budskap! Alt som anklager oss, våre fall, lunkenhet osv. er sonet og borte. Intet av dette kan lenger anklage oss, for det har jo fått sin dom av Gud, og det ligger gravlagt i Jerusalem. Ingen synd i våre liv skal noen gang kunne dømme oss og stenge oss ute fra himmelen, så sant vi blir ved i troen på Jesus.

En sjette velsignelse av dåpen er at vi står opp med Jesus rettferdiggjort. Vi kom ut av graven som nye mennesker, rettferdige. Ettersom vi er døde med Jesus, er det gjort opp for våre synder. Gud er ikke urettferdig så han krever gjelden betalt to ganger. Dermed er de som tror dette, rettferdige, hellige og ulastelige for Gud. Vi kan altså ikke bli mer hellige og fullkomne for Gud

enn det vi nå alt er ved troen på Jesus. Derfor kan Paulus skrive i Romerbrevet (6:7): «For den som er død [med Jesus], er rettferdiggjort fra synden».

For det syvende er det slik at vi gjennom dåpen er blitt levende med Jesus (v.8). Gud regner ikke med det gamle mennesket lenger, det er jo dødt og gravlagt. Ingen regner med noen som er døde. Nei, nå lever vi med Jesus og i troen på ham. Gud regner med Jesus. Det gjelder alle som tror på ham. Paulus skriver i Galaterbrevet (2:20): «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg». I Kolosserbrevet (3:3) sier han det slik: «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud».

Videre er det, for det åttende, slik at likesom døden ikke lenger har makt over Jesus (v.9), har den heller ingen makt over de som tror på ham.

Da jødene ble bitt i ørkenen av slangene, skulle de se på kobberormen som var hengt opp. Når de da så på den, mistet giften sin makt til å påføre dem døden, selv om giften fremdeles var i kroppen. Slik er det for alle som tror på Jesus. Synden er fremdeles i oss, men den kan ikke lenger påføre oss Guds vrede og den evige død.

Men da er det også slik, at da lever vi for Gud (v.10). Det er det

Møtekalender

Juli

13.-17. Fossnes (sommersamling)

*Sigbjørn Agnalt, Per Bergene
Holm, Lorents Nord-Varhaug,
Lars Fossdal*

31. Randaberg

Svein Magne Frajford

August

4.-7. Laberget (sommersamling)

*Lars Fredrik Ellingsen, Bjørn Valde,
Bjarne Gjuvsland, Ingar Gangås*

12.-14. Elverum

Martin Fjære

14. Årnes

Per Bergene Holm

30.-4/9 Bangsund

Reidar Heian og Ingar Gangås

31.-4/9 Gyland/Sira

Martin Fjære

niende punkt vi vil nevne. Vi er befridd fra satan og syndens makt og er trådt i tjeneste for Gud (v.22). Det er Gud vi skal stille våre lemmer til disposisjon for (Rom 6:12-13) og leve til hans ære. Han er jo vår Herre.

Til sist vil jeg nevne en tiende trøst vi har av dåpen. Den gir meg en god samvittighet ovenfor Gud (1Pet 3:22). En pakt blir opprettet for å gi et godt og livslangt forhold mellom to parter. Dåpen er en ensidig pakt som Gud har gjort med oss for at det skal være fred og harmoni mellom ham og oss. Den minner oss om at vår synd og vårt gamle menneske har alt fått sin dom og ligger

gravlagt i Jerusalem.

Dåpens budskap frigjør oss fra trelldomsånd, alle anklager og fordømmelser. Den gir oss god samvittighet overfor Gud, fordi den forkynner så klart at vår sak er ordnet, slik det står i Romerbrevet (11:27): «Og dette skal være min pakt med dem, når jeg tar bort deres synder». Vi skal få tjene Gud med stor frimodighet i vår hverdag.

Vasket ren

Det greske ordet for dåp betyr også å bli vasket (ren). Dåpen lærer oss, at vi som er syndere, blir rene ved å bli døpt til Jesus, slik det står i Apostlenes gjerninger (22:16):

«Stå opp og la deg døpe og få dine synder vasket bort, idet du påkaller hans navn!»

Nå er det ikke vannet i seg selv som gjør oss rene for Gud, men det er et bilde Gud bruker for å vise oss synlig hva som skjer med den som tror på Jesus. Ved troen på Jesus blir vi vasket rene for Gud, slik at vi er uten synd for ham.

Det er Ordet om Jesus som frelser, slik Paulus skriver (Ef 5:26): – at Gud helliget menigheten ved vannbadet i Ordet. Derfor var disiplene alt rene for Gud, ja, rene over det hele, selv om de i seg selv fremdeles var syndere. Dåpen vitner hver dag for oss at vi er vasket rene for Gud.

Vannflommen

Et annet mektig vitnesbyrd om dåpen finner vi i første Peters brev (3:20-21). Der skriver Peter at vannflommen på Noas tid er et motbilde, dvs. et avtrykk, et avbilde på dåpen i den nye pakt. Ingen forbilder er fullkomne, men de viser oss noen sannheter.

Vi tror det var arken som berget Noa og familien fra Guds vrede, men Peter skriver at det var vannet som berget dem. Det var vannet som skilte dem fra den fordømte verden og Guds vrede. Vannet skjulte alle og alt. Alt som var under Guds vrede og dom gikk under ved vannflommen. Slik er det også med dåpen. All vår synd, og den onde natur som er under Guds vrede og dom, går under, det dør med Jesus i

dåpen. Evangeliet er som en stor og mektig flod som drukner vår gamle Adam, ja, alt som går oss i mot blir borte ved evangeliet. Uten vannet hadde intet skjedd.

Da Noa og familien så ut av arken, så de bare vann og himmel. Slik er det også for oss kristne, dersom vi ser det slik Guds Ord sier vi skal betrakte det (Rom 6:2-11), ser vi bare nåden og himmelen.

Etter vannflommen gikk Noa og familien ut til en ny eksistens i verden. Slik er det også med de dømte som tar i mot Jesus til frelse. De blir frelst fra Guds vrede og er kommet inn i en ny verden, inn i Guds åndelige rike på jord.

Kampen mot synden

Vi skal merke oss at Paulus skriver om dåpen i forbindelse med helliggjørelsen (Rom 6-8). Helliggjørelsen er frukten av rettferdiggjørelsen. Ingen blir frelst ved sin helliggjørelse, det skjer bare gjennom Jesus (rettferdiggjørelsen). Men ingen blir frelst uten helliggjørelse, den vitner om at troen er levende.

Helliggjørelsen er at det nye rettferdige menneske som ble skapt i oss ved troen på Jesus, skal vokse og prege oss mer og mer. Frelsens mål er at vi skal bli Jesus lik.

Romerbrevet (6:6) sier at helliggjørelsens vokster i våre liv grunner seg på kunnskapen og kjennskapet vi har til Jesus og hans frelse. Dess større kunnskap og kjennskap vi

har til frelsen (dåpen/evangeliet), dess mer vil det prege oss i vår hverdag. Og motsatt: Jo mindre vi vet, jo mer vil gamle Adam prege vår livsførsel.

Kjødet har fått sin dom av Gud og ligger begravet i Jerusalem har vi sagt. Men om vi er «ferdige» med synden, så betyr ikke det at synden er ferdig med oss. Nei, Peter skriver at dåpen (evangeliet) ikke er noen avleggelse av kjødet (1Pet 3:21). Og det får de troende virkelig erfare. Paulus sier det slik: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt». (Rom 7:18). Han opplever at synden stadig tar ham til fange så han faller, han makter ikke å seire over den. Han kommer derfor i stor nød for synden som er i ham og som vil herske over ham.

Når kunnskapen og kjennskapet til frelsen (og dåpen) er et våpen i kampen mot synden, gjelder det for oss troende å bruke dette våpenet i mot synden i vårt daglige liv. Ordet oppfordrer oss til å regne slik Gud regner (v.11). Han regner med at alle som tror på Jesus har fått gravlagt det gamle mennesket i Jerusalem, og de har stått opp igjen rettferdige for ham for all fremtid – så sant de blir i troen på Jesus. Dette er som alt nevnt, å tro evangeliet og å holde fast på det.

Derfor skriver Paulus om dåpen for at vi skal se frelsen på en synlig måte, tro og erkjenne den, at i dåpen er vi døde med Jesus for våre synder, og vi er oppreist med Jesus

(rettferdiggjort) for å leve for Gud. Dess mer denne sannhet går opp for hjertet, dess mer vil synden miste sin makt i våre liv. Den vil fortsatt være der, men den får ikke herske over oss.

Misbruk

Ja, går det an å misbruke dåpen? Det skjer når vi trøster oss til at vi er døpt og derfor tror at vi er frelst.

Da tror jeg på handlingen og ikke på det jeg får i dåpen. Det er å gjøre dåpen til en lovgjerning, og Skriften sier, disse er under Guds forbannelse. Det er det dåpen gir – del i Jesus – som frelser de som tror det.

Det blir også misbruk av dåpen og evangeliet, om jeg synder i tillit til nåden. Da blir nåden til frihet for kjødet og det er helt imot Guds Ord. Paulus skriver om slike at de er levende døde (1Tim 5:6).

Øivind Andersen sa at dåpen forkynner evangeliet. Å tro på dåpens budskap, er å tro evangeliets budskap. Å forkynne evangeliet, er å forkynne dåpen uten å nevne ordet dåp.

Jesus kommer snart! Hold fast på det du har for at ingen skal ta din krone (Åp 3:11).

Del 2/2

La de små barn komme til meg!

Av David Hedegård

David Hedegård skrev boken «Er barnedåpen bibelsk» som en dialog, der en ungdom stiller spørsmål til en eldre sjelesørger. Her tar vi med et lite utdrag som forklarer nærmere hva Jesus mener når han sier: «La de små barn komme til meg!»

– Har Jesus noen gang sagt at et spebarn kan tro? Det varte lenge før jeg så at han uttrykkelig sier at spebarn kan tro. Men nå ser jeg det. Han sier: «La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. Sannelig sier jeg dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det! Og han tok dem på fanget og la hendene på dem og velsignet dem» (Mar 10:14). Vi har alt i Joh 6:35 sett at det å «komme til Jesus» er det samme som «å tro på Jesus». Jesus sier, som du husker, at de små barna kan «motta Guds rike» og at «Guds rike» er det samme som «Jesus Kristus selv». Tidligere har vi nevnt Joh 1:12 der det sies at det å «motta Kristus» er det samme som «å tro på ham». *Når Jesus i Markusevangeliets tiende kapittel sier at de små barna kan komme til ham og at de kan motta Guds rike, så har han dermed i to forskjellige uttrykk bevitnet at spebarna kan tro på ham.*

– Dette forstår jeg ikke.

– Jeg vil heller ikke påstå at jeg fullt ut forstår det. Men både du og jeg må bøye oss for Jesu ord, selv når vi ikke forstår dem.

– Men barna skjønner vel ikke nok til å ta noen beslutning. Hvorledes skulle de da kunne tro?

– Jeg forstår godt din innvending. Jeg tenkte selv på samme måte en gang. Men et grundigere bibelstudium har ført meg på andre tanker. Avgjørende for meg er Jesu ord om spebarna: de kan altså komme til ham, de kan motta Guds rike. Jeg har allerede innrømmet at jeg ikke fullt ut forstår disse ordene. Men én ting er fullstendig klart: Jesus sier her at barna kan tro. Og da er det slik. Jeg må ikke stille opp en lære om troen som strider mot Jesu egne, klare ord om barnas tro. Muligens kunne jeg trekke fram noen omstendigheter som i noen grad er egnet til å forklare Jesu ord.

– Hvilke omstendigheter er det?

– Aller først tenker jeg på at troen dypest sett er et Guds verk. Som du husker, omtales både frelsen og troen som en Guds gave i Bibelen (Ef 2:8). Gud virker troen ved nådemidlene. Vi har talt om det før.

– Ja, vi talte jo meget utførlig om troen.

– Videre: Bibelen taler om forskjellige skritt på troens vei. I vår samtale om troen fant vi at Bibelen skiller mellom den begynnende tro og den tro som har nådd

modenhet. Kanskje er den begynnende tros innerste vesen angitt i Jesu ord om barna: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det! Han sier her at de voksne på en måte må komme ned på barnets nivå for å bli frelst. Det er altså ikke omvendt, slik at barna må nå fram til de voksnes stadium for å få del i frelsen.

– Men hva er det da hos barna som også må finnes hos de voksne for at de skal bli frelst?

– Kanskje svaret finnes i Matteusevangeliets attende kapittel. Der står det: «Han kalte da et lite barn til seg og stilte det midt iblant dem og sa: Sannelig sier jeg dere: Uten at dere omvender dere og blir som et lite barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike. Den som gjør seg liten som dette barn for mitt navns skyld, tar imot meg». Først vil jeg nevne at grunntekstens ord her betyr «et lite barn». For det andre: Jesus må her, slik som vår gamle, gode bibellærer Fjellstedt fremholder, sikte til barnas «tilstand av vanmakt og behov for hjelp». De små barna er totalt hjelpeløse. De er «ved nullpunktet». Det må være dette Herren sikter til når han sier at et voksent menneske må bli som et barn for å komme inn i Guds rike. Selv den voksne må komme til et «nullpunkt» for å kunne bli frelst.

– Men hvordan går det da med det vi sa i vår samtale om troen? Der var vi enige med Pontoppidan i at troen omfatter kunnskap, tilslutning og tillit. Et lite barn har i hvert fall ingen kunnskap.

– Det er sant, og jeg har lenge syntes at dette er en stor vanskelighet

når det gjelder barnas tro. At barn kan tro forstår jeg nå, for Jesus har selv sagt det. Men som nevnt kan jeg ikke tiltro meg å kunne forklare disse ordene fullt ut. Naturligvis er det sant at barna ikke kan tenke over trossannhetene. Men heller ikke den voksne troende tenker på åndelige ting bestandig. Når han sover kan han jo slett ikke tenke, men han er like fullt i troens samfunn med Herren. Troen kan på den måten finnes, selv om den ikke er bevisst.

– Men jeg har enda et viktig spørsmål: Er det ikke å gjøre vold mot barnet, å forgripe seg på dets frihet, at man døper det? Det må vel være riktige å utsette denne saken slik at barnet får velge selv?

– Her tar du fullstendig feil. Du går ut fra at det er menneskets egen sak om det velger å tjene Gud eller å gå sin egen vei. Men dette er sannelig ikke utlevert til vår egen vurdering. Gud krever av oss i sin hellige lov at vi tjener ham og lyder ham og det av hele vårt hjerte. Og til sist skal han holde regnskap med oss. Innfor hans domstol skal vi svare for hva vi har gjort ut av vårt liv. Vårt liv tilhører ikke oss selv, det tilhører Gud. Han har rett til oss. Han har rett til de små barna også. Men han har ikke bare rett til dem: han elsker dem og har beredt frelse for dem. Jesus sier selv at de kan motta denne frelsen. Derfor må man ikke holde dem borte fra døpen.

*Fra «Er barnedåpen bibelsk?»,
Lunde Forlag, Oslo 1970*

Besøk av Natalia og Vladimir

Av Fredrik Thorbjørnsen

Natalia og Vladimir Moser sammen med Per Bergene Holm under et møte på Fossnes

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon har i mange år støttet den lutherske kirken i Moldova, og det er flere fra Norge som har vært på besøk hos vennene der. Natalia Moser gikk også på Bibelskolen på Fossnes i 1999 og kjenner derfor flere her i Norge, mens ektemannen Vladimir aldri har vært her – før nå.

Da situasjonen med Russlands invasjon av Ukraina oppstod, ble det også svært spent i Moldova. Dette førte til at Natalia og Vladimir Moser på kort varsel måtte forlate landet og reise til sønnen Boris, som bor i Sveits. Situasjonen for de troende vennene i forsamlingene i Moldova er svært vanskelig og fremtiden usik-

ker. Når deres åndelige leder i tillegg måtte forlate dem, er det et stort bønneemne at Herren må ta seg av dem på en særlig måte. Men Vladimir følger dem trofast opp via Skype, og på den måten kommer han dem til hjelp så godt det lar seg gjøre.

Etter å ha vært en tid i Sveits kom Natalia og Vladimir hit til Norge og fikk bo hos Marit og Per Bergene Holm fra 13. april og gjennom påsken. De deltok på møter og overbrakte en hilsen til forsamlingen på Fossnes og Østre Kvelde bedehus. Vi som satt og hørte, gledet oss over budskapet Gud sendte gjennom Vladimir: «Jeg vet at min gjenløser lever» – Ja, den som tror på Jesus, er på vei til Livet!

Vladimir er født og oppvokst i Ukraina, og har ukrainsk som morsmål. I Larvik fikk han delta på møter for ukrainske flyktninger som er bosatt like ved Kongshaugen kristne grunnskole, og de som hadde reist den lange veien til Norge fikk høre frelsens budskap på sitt eget morsmål. Guds veier er uransakelige, men ett er sikkert: – Han gjør mye for å frelse en sjel.

Vi hadde også en sammenkomst rett etter påske hvor vi samtalte om misjonsarbeidet, situasjonen i Moldova, og knyttet bånd som troende søsken. Det var oppbyggelig å være sammen, men samtidig sterkt å ta farvel når situasjonen er som den er.

Noen dager etter påske reiste Natalia og Vladimir videre til Sør-

Vestlandet og besøkte venner og deltok på møter der. De fikk også treffe ukrainske flyktninger som er bosatt på Gjesdal gjestegiveri på Ålgård.

Det ble ikke et stille opphold i Norge. Natalia og Vladimir var allerede slitne av usikkerhet, en strabasjos reise, og tanken på vennene som er igjen i hjemlandet, men vi fikk likevel oppleve gjensidig glede over å komme sammen, og ikke minst et fellesskap i Kristus Jesus.

Dette besøket og vitnesbyrdet om troen på «nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor», fra noen som opplever å måtte forlate alt sitt og reise fra landet i frykt for livet, minner meg på sangen av Jens Marius Giverholt (Sb 890:1):

*Sku mot himmelen, løft ditt øye
over jordens dunkle stier!
Glem ei kronen du har fått,
se, hos Gud blir allting godt!*

*Må enn sjelen her seg bøye
under sorgen mens du bier,
aller deiligst hjemmet er
når du gjennom tårer ser.*

Må vi stadig minne hverandre på at tiden her er en kort reise, og at det er om å gjøre å komme hjem til vårt virkelige hjemland. Om du som leser dette lille glimtet fra Natalia og Vladimirs besøk skulle ha ditt hjemland her i verden, så er det ikke for sent å søke nytt «statsborgerskap» – i dag er nådens tid.

«Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund Han er nær!»

Til sist vil vi legge Natalia, Vladimir og våre andre troende søsken i Moldova i Guds allmektige hender, og be om at det som nå skjer kan bli til evig gagn for den enkelte og for oss som står med dem.

L&E

Ja, kom Herre Jesus!

Av Jens Marius Giverholt

«Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone.»

Åp 3:11

– Ja, du er nær, min dyrebare brudgom. Den lille stund som skiller meg fra deg er snart til ende. Og da skal jeg se deg ansikt til ansikt. Å Jesus, hold min sjel våken, slik at jeg må ha olje på lampen og alltid stå rede til å møte deg. Du

ser hvor meget som hindrer meg, som vil binde meg til jorden. Men løs du alle bånd, slik at jeg som en rett brud må stå og vente på deg og daglig kunne si: Ja, kom Herre Jesus, kom snart! Og når jeg da ser deg, du som kjøpte meg til Gud med ditt blod – da skal jeg aldri, aldri miste deg.

*Andaktsboken «Se på Jesus»,
Luther Forlag, Oslo 1973*

Dommedag kommer

Av Lars Fossdal

Bibelen har mange ord om at denne verden skal gå under. Salme 102 (v.26-27) sier: «I gammel tid grunnfestet du jorden, og himlene er et verk av dine hender. De skal forgå, men du blir stående. De skal eldes som en kledning, som klær skifter du dem ut, og de blir skiftet ut». Jesaja (13:13) profeterer: «Derfor vil jeg ryste himmelen, og jorden skal skjelve og fare opp fra sitt sted ved Herrens, hærskares Guds harme og på hans brennende vredes dag». Hos Matteus (24:35) heter det: «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal slett ikke forgå». Og i Åpenbaringsboken (21:1) står det: «For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer».

Før dommedag kommer, skal det være veer, sa Jesus. Det skal være forførelse, krig, rykter om krig, folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hunger og jordskjelv. De kristne skal bli hatet, forfulgt og drept. Urettferdigheten skal ta overhånd og ødeleggelsens vederstyggelighet skal stå på hellig grunn (Mat 24). Veene varslar at dommedag er nær.

Johannes åpenbaring legger dette mer ut for oss. Segl åpnes, basuner lyder, Guds vredesbeger tømmes, grusomme scenarier beskrives. Folket skal tygge sine tunger i fortvilelse. Likevel vender de ikke om

til Gud, men spotter ham. Dyret og den falske profet hersker over menneskene.

«Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser. Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal komme over jorden. For himmelens krefter skal røkkes. Da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og stor herlighet» (Luk 21:25-27).

«Og himmelen vek bort, likesom en bokrull som rulles sammen. Og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted. Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trel og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede» (Åp 6:14-16).

Jesus brukte mange forskjellige bilder når han talte om endetiden; som f. eks. de ti jomfruenes kongesønnens bryllup, Noa og Lot, talentene og fårene og geitene. Felles for disse bildene er at de sier oss at noen blir frelst og får komme inn til hans herlighet i himmelen, de er i mindretall – selv om de skal være mange. De andre blir stående igjen og kastes i den evige ild, de er et stort flertall. Dette viser oss alvoret

ved å være menneske og viktigheten av å omvende seg og tro på Jesus. På den dagen skal det sannes at: «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender» (Heb 10:31).

Paulus, som fikk i oppdrag å fullføre Guds Ord (Kol 1:25), skriver i Romerbrevet (2:6) at Gud på denne dagen skal gi menneskene igjen etter deres gjerninger. Åpenbaringsboken (20:13) sier det slik: «Havet gav tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket gav fra seg de døde som var i dem. Og de ble dømt, hver etter sine gjerninger». «Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen» (20:15).

Et menneskes gjerninger avslører om evangeliet ble det til omvendelse og frelse eller ikke. Frukten på treet viser om treet er søtt eller surt. De sanne troendes liv blir annerledes fordi de har fått nåde, – nåden opp-tukter dem til å fornekte ugudelighet og leve gudfryktig i denne verden mens de venter på at Jesus skal komme igjen (Tit 2:11-13). Evangeliet bærer frukt i deres liv. De kan ikke leve i synd. Om de faller, omvender de seg, bekjenner synden for Jesus og får nåde. De søker herlighet, ære og uforgjengelighet, skriver Paulus i Romerbrevet (2:7+10). Disse skal få evig liv og gå inn til Guds herlighet i himmelen.

Men for dem som er ulydige mot Guds Ord og som ikke ville omvende seg, viser deres gjerninger at de forkastet evangeliet. De var lydige mot urettferdigheten, mot synden.

Guds harme og vrede skal komme over alle disse ifølge Romerbrevet (2:8-9).

Det er nådetid for menneskene. Gud kaller «fra solens oppgang til dens nedgang» (Sal 50:1). Han kaller til omvendelse, frelse og et hellig liv. Men de bryr seg ikke, de er opptatt av alt annet: forlystelser, jordisk rikdom, kulturliv, sosiale media, miljø, epidemier, katastrofer mm. De akter ikke på veene som varsler at Jesus snart kommer igjen til utfrielse for de troende og til dom for de ufrelste. Like uventet «som lynet går ut fra øst og skinner like til vest» (Mat 24:27) kommer han igjen.

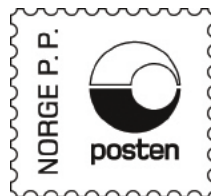
Bibelen sier: «Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livets tre, og til å gå gjennom portene inn i staden. Men utenfor er hundene, trollmennene, og de som driver hor og drapsmennene og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og taler løgn» (Åp 22:14-15).

Hvor skal du tilbringe evigheten, i himmelen eller i helvete?

L&E

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. i året. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på: nokkelen.adresse@nll.no eller tlf: 458 02 672

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Hunger etter å høre Guds ord

Av Ingar Gangås

«Se, dager kommer, sier Herren Herren, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger etter brød og tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Da skal de flakke om fra hav til hav, fra nord til øst. De skal flakke omkring og søke etter Herrens ord, men de skal ikke finne det.»

Amos 8:11-12

Det er grunn til å frykte for mangel på korn og brød når krig raser. Mange steder i verden opplever dyrtid og hungersnød. Matmangel og sult er en forferdelig ting. Utmagrede og døende barn på mors fang er bilder som brenner seg fast på netthinne. Her i den «rike» del av verden har vi lenge trodd at dette umulig kan ramme oss. Vi har da penger nok til å kjøpe for – alt det vi trenger! Men krigens brutale realitet har kommet oss farlig nær i det siste. Det kan fort bli annerledes enn vi har tenkt.

Og det er noe som vil bli enda verre, sier Guds ord. Det er å lete etter Herrens ord og ikke finne det.

Norge og Norden opplevde store vekkelser, spesielt fra Hans Nielsen Hauge (1771-1824) og Carl Olof Rosenius

(1816-1868) sin tid. Mange predikanter har gjestet by og bygd med evangeliet. Ordet ble sådd rikelig imellom oss. Det førte til «syndenød» og «frelsesfryd» – og til misjon blant unødde.

Men vi har vendt Gud ryggen. Nå er trangen til å høre Guds ord liten. Når en ikke lenger bryr seg om å lese og høre Bibelens ord, ikke lenger bøyer seg for det og langt mindre lar det gjelde som autoritet for lære og liv, da har frafalt inntrådt. Å ringeakte Guds hellige ord er en himmelropende synd. Det fører alltid Guds straff med seg.

– Den største synd, sier Jesus, er at de ikke vil tro på meg.

Jeg frykter for at Herren snart lar oss oppleve å flakke omkring, uten å finne Guds ord noe sted. Da er vi overlatt til oss selv – overgitt til «skammelige lidenskaper» og til et «udugelig sinn» (Rom 1:26 og 28). Det vil bli så stor en nød at vi knapt kan tenke oss den. Da er det for sent å rope om frelse.

Det er konsekvensen av å forkaste Guds ord!

Forbarm deg over oss, kjære Herre Jesus!

L&E